

Hai anh chàng Mỹ thấy nàng trò chuyện tự nhiên vui vẻ lấy làm thích thú, David nói như khoe với Michael:

- Nàng sẽ theo chúng mình về tiệm thủy đỉnh tối nay đây.

Michael mừng rỡ reo lên:

- Thế sao? Vui quá!

Lúc nãy Phong cũng nói nàng phải theo hai anh chàng Mỹ về tàu của họ, và bây giờ David cũng lên tiếng vụ này, khiến Lyly vô cùng thắc mắc, không rõ việc đi đứng của nàng ai định đoạt. Nàng mở miệng định hỏi David, song lại thôi, chờ hỏi Phong cho rõ ràng hơn. David thấy nàng muốn nói lại im, nên hỏi:

- Cô có thắc mắc gì không?

- Ông chưa cho tôi rõ địa điểm này người Mỹ thiết lập từ bao giờ?

Vì nàng không muốn hỏi chuyện mình nên nói trở như vậy. David vui vẻ đáp:

- Đương nhiên là thời trước, cùng lúc thiết lập khu quân sự ở Cam Ranh. Chỗ này từ trước chỉ là một địa điểm bí mật và cũng chỉ là một địa điểm tạm thời, với máy móc tự động, không người canh giữ. Thành thạo chúng tôi bí mật lên đây kiểm soát lại máy móc thôi. Tuy nhiên, xin mời cô viếng thăm bên cạnh. Nơi đó có những thứ tôi mời cô.

Michael nghe nói đã bấm cái nút điện mở cửa hầm ăn thông với chỗ đó. Cửa mở ra, phòng bên kia có một cái bàn nhỏ, hai ghế ngồi và hai cái ghế bố để ngủ. Có một cái kệ chất đầy nhóc đồ hộp, coca và các bình chứa nước bằng cao su.

Anh chàng Michael khai hộp coca mời Lyly. Nàng cầm hộp nước, thấy mát lạnh mới lưu ý trong hầm khí hậu trái hẳn bên ngoài, y như ở đây có đặt máy điều hòa không khí. Nàng hỏi:

- Trong này có đặt máy lạnh chăng?

Michael đáp:

- Không đâu! Cái lạnh trong này là cái lạnh của lòng núi đá

đó.

- Nếu không có máy điều hòa, làm sao có đủ không khí?

David nói:

- Như cô đã biết, khi thiết lập khu này người Mỹ không dự trù làm một địa điểm quân sự thực thụ, nên không đặt hệ thống điều hòa không khí để tiết kiệm điện. Chính vì thế chúng tôi không thể lưu lại đây lâu hơn hai ngày.

Michael xem giờ rồi kêu lên:

- Đã quá trưa rồi! Chúng ta nên mời khách ăn trưa chứ!

David gật đầu:

- Chúng ta đừng quên vị thủ lãnh Phục quốc Việt Nam và hai người bạn bên ngoài. Chắc họ khát lắm và đói nữa.

Lyly những tưởng hai chàng Mỹ sẽ đi mời nhóm Việt Nam vào phòng ăn. Nào đâu Michael ôm một thùng đồ hộp và nước uống khệ nệ bước đi. David nói:

- Cái đảo này chỉ có từng đó, không còn lâu đài nhà cửa nào khác để giới thiệu cô nữa. Chúng ta ra ngoài ăn với các đại anh hùng Việt Nam nhé?

Nghe anh chàng David gọi nhóm Việt Nam là đại anh hùng, Lyly tức cười, song không khỏi thích thú. Cả ba đi ra, Phong, bác sĩ Quy, và trưởng ban Phục kích đang thì thầm trò chuyện, thấy họ thì đứng lên nhường ghế, vì nơi đó chỉ có ba cái ghế xếp của nhà binh. Michael buông thùng đồ hộp xuống đất, định chạy vào trong hầm lấy thêm ghế, nhưng nhóm Việt Nam đều ngồi phệt dưới đá, kể cả Lyly. Hai chàng Mỹ thấy vậy

cũng làm theo. Thành ra ghế chẳng người ngồi.

Anh chàng David thật xă giao, mở đầu bằng một câu xin lỗi:

- Chúng tôi xin lỗi đã để quý khách khát nước, đói bụng...

Bác sĩ Quy chúm chím cười, nói:

- Khát đói đã quen với chúng tôi rồi. Chúng tôi còn đủ sức chịu đựng đến chiều. Chỉ lo cho người đẹp của chúng ta quen sống trong phong lưu. Sợ nàng...

Từ khi gặp bác sĩ Quy đến giờ, Lyly chưa có dịp trò chuyện riêng với ông, vì có Phong bên cạnh. Giờ nghe ông chọc gheo mình, nàng tức cười nói:

- Có bác sĩ ở đây, tôi đâu sợ bị ngắt xiú?

David vui vẻ nói với bác sĩ Quy:

- Hy vọng là ông không phải hành nghề trên đảo này. À này, ông từ hải ngoại về đây chẳng?

Phong chọt lên tiếng đáp thay cho bác sĩ Quy:

- Tôi quên giới thiệu với hai vị rõ ràng: Vị này là bác sĩ của Mật khu chúng tôi. Còn ông Trưởng ban Phục kích thì từ Saigon.

- À, quý vị đã nói rõ từ tối hôm qua, mà tôi quên mất! Chỉ riêng Đại tá Hân tôi gặp đôi ba lần nên nhớ ông rõ lắm.

Trưởng ban Phục kích nghe David nhớ tên mình, ông sung sướng nói:

- Lần sau cùng tôi gặp ông cách đây có lẽ đã bảy năm, cũng trên đảo này, cùng với Thủ lãnh Phục quốc miền Trung và Thủ lãnh Phục quốc vùng Hà Nội. Lâu quá rồi mà ông còn nhớ tên tôi, thật là tài!

David cười nhỏ:

- Ông quên, tôi với ông đã gặp lại tối qua sao?

Chàng ta vụt đổi giọng ngậm ngùi nói tiếp:

- Kể từ khi Saigon thất thủ, tâm trạng của những người lính Mỹ đã từng tham gia trong chiến cuộc Việt Nam đều cảm thấy ân hận nuối tiếc và buồn khổ. Cho nên gặp lại quý vị trên chiến trường mới, chúng tôi coi như người bạn thân thiết nhất, không thể quên và xem thường được.

Những lời thân ái của David khiến mọi người cảm động, ai nấy lặng im. Lyly không ngờ anh chàng Mỹ này tình cảm như vậy. Nàng nhìn chàng ta với ánh mắt cảm tình. Thấy nàng nhìn mình, chàng ta nheo mắt nói:

- Cô LL12 thì dù một trăm năm sau có gặp lại, tôi cũng không quên!

Phong đưa mắt dí dỏm nhìn Lyly, rồi cười hỏi David:

- Vì sao thế? Nàng ta có gì đặc biệt hơn chúng tôi sao?

David vừa khui hộp thức ăn trao cho Lyly, vừa nói:

- Đàn ông nào gặp một người đàn bà đẹp mà không nhớ họ tên hình hài, thì đâu phải đàn ông?

Mọi người đều cười về câu nói của David, giúp cho bữa ăn tuy không cao lương mỹ vị, mà ai nấy đều ngon miệng. Michael chọt lớn tiếng hỏi Phong:

- Chương trình của quý vị ra sao? Có rời đảo đêm nay như chúng tôi không?

Phong gật đầu:

- Chúng tôi cũng phải chờ trời tối, văng tàu tuần của bọn cộng mới trở vào đất liền.

- Và sau đó?

- Sau đó từ Đồng Hới vượt Trường Sơn, xuyên qua Lào để

mượn đường trở về Mật khu.

- Cuộc hành trình mất bao nhiêu ngày?

- Khó mà đoán biết trước. Còn tùy có dụng độ bọn cộng sản Việt Nam hay không? Nhưng chúng tôi đi hai người, không mang khí giới, với giấy tờ thường dân, có thể qua mặt được bọn kiểm soát.

Nghe Phong kể, Lyly vô cùng cảm động. Chàng đã vì nàng mà rời Mật khu, xuyên sơn vượt biển. Kể cả bác sĩ Quy và Trưởng ban Phục kích nữa! Nổi nhọc nhằn và hiểm nguy của họ biết kể sao cho xiết? Tình nghĩa của họ đối với nàng thật cao sâu! Nước mắt nàng chợt ứa ra. Cũng may mọi người lo ăn uống, không ai lưu ý thái độ của nàng.

Sau bữa ăn, bác sĩ Quy và Trưởng ban Phục kích đều tìm chỗ nghỉ để dưỡng sức cho cuộc hành trình tới nay. Hai chàng Mỹ trở vào phòng hầm để làm nốt việc của họ. Phong và Lyly cũng ngồi tựa lưng bên vách đá, khuất ánh mặt trời, mắt lim dim như ngủ. Sự thật cả hai đều rất tỉnh thức, nhưng vì nổi lòng dào dạt, tim xao xuyến, mà phải cố gắng đè nén tâm tình trước mặt mọi người.

Một lúc, Lyly hé mắt nhìn chàng, bắt gặp Phong đang âm thầm nhìn nàng bằng ánh mắt hết sức thương yêu, nhưng lại rất âm đạm, khác hẳn với cái nhìn tình tứ đậm đà lần hội ngộ ở Mật khu. Nàng lấy làm lạ, mở mắt ra, nhỏ nhẹ hỏi:

- Anh sao vậy? Dường như anh không vui hả?

- Không! Anh vui lắm chứ! Chỉ vì... chúng ta lại phải chia tay rồi. Cuộc tương phùng lần này anh có cảm tưởng như lần chót, không còn dịp gặp lại em nữa. Hoặc giả, nếu có gặp thì...

- Sao anh lại nói vậy?

Nàng hỏi câu đó, nước mắt đã rưng rưng. Phong tránh ánh

mắt nàng, ngẩng mặt nhìn trời, cố nói giọng tự nhiên, nhưng thanh âm vẫn nghe lạch lạch:

- Em à, công tác của em sau khi rời nơi đây vẫn là đi Bắc Kinh như chương trình Chef em sắp đặt. Anh chỉ muốn nhắc nhở em, ngày nào gặp lại Vân Trường em nên đối xử hết lòng. Vân Trường đã vì em mà bỏn ba xứ người từ mấy tháng nay, chưa biết an nguy thế nào. Vân Trường rất nặng tình với em, em biết không?

Lyly chau mày hỏi:

- Sao anh lại nhắc đến Vân Trường trong lúc này? Chính thật em cũng không biết phải làm sao trước tình yêu của Vân Trường, chỉ vì em đã có anh. Nhưng... chả lẽ ý anh muốn em yêu Vân Trường?

Phong như lấy được cái trầm tĩnh muôn thuở, giọng thật nhẹ:

- Tình yêu đâu thể ra lệnh mà anh muốn được hở em? Anh chỉ nhắc nhở cho em thấy rõ tâm tình của Vân Trường, mà đừng phụ lòng chàng. Hướng chi cuộc Phục quốc sẽ còn nhiều cam go và thời gian. Em còn trẻ, anh đâu quá ích kỷ mà buộc em phải phí tuổi xanh, chờ đợi ngày cùng anh nên duyên?

- Vậy tại sao chúng mình không thành hôn ngay bây giờ? Em sẽ theo anh, sát cánh cùng anh ở Mật khu.

Phong lắc đầu:

- Cuộc sống gian khổ ở chiến khu đàn bà con gái không thể chịu đựng được. Một người quen sống tiện nghi ở xã hội văn minh như em có thể bỏ hết được không? Hơn nữa...

Lyly ngắt lời chàng bằng tiếng cười nhỏ:

- Chắc anh không quên, em đã từng sống ở Mật khu? Và chắc anh còn nhớ bốn tháng qua em sống trong cái chòi lá của

Trung cộng?

- Đương nhiên anh nhớ rất rõ. Nhưng em chịu đựng một thời gian ngắn thì được, chớ suốt đời em phải kham khổ anh làm sao cam lòng? Đàn bà đẹp ví như cành hoa, phải cắm vào chiếc lọ sứ thật quý, và đặt một chỗ trang trọng, cho người đời chiêm ngưỡng, mới có giá trị. Chớ ai lại đem hoa cắm vào chôn bùn lầy nước đọng, thì còn gì hương sắc của hoa? Huống chi anh cũng không thể nào giữ em vì anh là một vị Thủ lãnh. Chẳng lẽ anh có vợ kè kè một bên, trong khi anh em ai cũng một mình một thân hy sinh vì nước. Như vậy anh đâu xứng đáng làm một người Anh Cả của họ? Lyly! Anh đã nghĩ kỹ rồi. Chúng ta không thể nào tiếp tục yêu nhau. Hay nói đúng ra, anh không thể để em yêu anh nữa. Em nên yêu...

- Vân Trường chớ gì?

Nàng tiếp câu nói của chàng với giọng giận dỗi. Phong vội không biết, nói lạc đề:

- Em đã từng đi trên tiềm thủy đỉnh của Mỹ rồi nhỉ?

Lyly tức giận nói:

- Anh đừng giả bộ nói lạc đề. Câu chuyện giữa chúng mình đã xong mà anh chấm dứt? Anh muốn em yêu Vân Trường hay thật sự anh không yêu em hết lòng nên muốn chấm dứt với em? Vì nếu em và Vân Trường yêu nhau thì cũng không tính được chuyện hôn nhân. Mà nếu tính được, em cũng phải theo chồng vào chiến khu vậy?

Phong vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, giọng cương quyết:

- Vân Trường không có trọng trách một vị thủ lãnh, Vân Trường có thể hoạt động bên ngoài với em. Chàng lại rất nặng tình với em. Còn anh, tình quân ngũ, tình đồng nghiệp, anh

xem nặng hơn tình yêu. Chính vì thế mà ngày xưa anh đã có thể xa em dễ dàng.

- Vậy từ Mật khu lặn lội đến Hoàng Sa đảo là anh không phải vì nặng tình với em mà cứu em?

- Thú thật với em, chuyến này tuy anh đi cứu em, mà thật ra vì anh cần giáp mặt em để giải quyết chuyện tình cảm vướng bận trong lòng mình.

Lyly không tin chàng nói thật, nhìn xoáy vào mắt chàng như muốn tìm hiểu ý nghĩ thật sự trong tâm tư chàng. Không hiểu sao sắc mặt Phong lúc ấy thờ ơ lãnh đạm vô cùng. Lòng tự ái chợt nổi dậy, Lyly cười nhẹ, nói:

- Anh muốn chấm dứt tình yêu với em, tùy anh. Còn việc em yêu Vân Trường hay không, tùy em. Kể như câu chuyện của chúng ta chấm dứt ở đây. Riêng việc công, em muốn biết, nếu em vẫn phải thực hiện công tác ở Bắc Kinh, sao các anh không để em đi theo con tàu của Trung cộng?

- Lyly! Em vào nội địa Trung cộng theo con đường bí mật dễ dàng hoạt động hơn tới triều đình họ như một nữ điệp viên bị bắt. Em thông minh, chắc anh không cần giải thích rõ điều này. Trụ Cờ Vàng cùng CIA Mỹ đã sắp xếp cho em. Từ tiềm thủy đỉnh Mỹ em sẽ được đưa đến hải phận tỉnh Thượng Hải, và sau đó sẽ có canot đón em vào đất liền. Chi tiết vụ này có lẽ em sẽ nhận được trên tàu Mỹ.

Phong chấm dứt câu nói bằng tiếng thở ra thật nhẹ, y như tâm tình nặng trĩu trong lòng chàng vừa được trút ra. Chàng liếc mắt nhìn Lyly, thấy gương mặt đẹp của nàng âu sầu tuyệt vọng, tim chàng như se lại. Chàng muốn nói một lời êm đẹp, nhưng đôi môi mím lại như đè nén, đầu óc bời bời với bao ý nghĩ:

"Không! Ta không thể để lòng mềm yếu. Ta còn bốn phận

nặng nề đối với quốc gia. Ta còn trách nhiệm của một vị chủ tướng đối với Vân Trường, một thuộc cấp mà ta yêu thương như con cháu. Ta không thể để Vân Trường yêu trong tuyệt vọng đau khổ, trong khi ta biết cuộc tình giữa ta và nàng không thể thực hiện được.”

Rồi Phong lại ngậm ngùi với mình:

“Cuộc tình tuyệt vời của ta và nàng sao lại có thể chấm dứt một cách đạm bạc như thế này? Vào một trưa oi ả, ở một đảo hoang chỉ có những vách đá trơ trơ vô tình? Còn gì buồn hơn một buổi chia tay không hẹn ngày tái ngộ? Còn chua xót nào bằng một cuộc ly tình không có nụ hôn già từ?”

Bỗng nhiên chàng nhớ đến khoảng đời cũ, khoảng đời của một người văn võ song toàn, tài trí không thua kém ai. Đáng lý ra chàng đã vênh vang mũ áo chốn quan trường, nhưng chàng đã thờ ơ với danh lợi, vứt bỏ tất cả. Trên đời này việc chi chàng cũng xem nhẹ, chỉ riêng tình yêu với nàng, chàng mãi mang nặng bên lòng. Bao nhiêu năm qua không lúc nào chàng người thương nhớ, ngay cả khi xông xáo ngoài chiến trường. Thế nhưng, giờ đây chàng đành phải dứt bỏ tình yêu của mình một cách đau thương, chỉ vì hai vai gánh nặng công cuộc quang phục quê hương, mà chàng tự biết rằng sẽ vô cùng khó khăn và đòi hỏi nhiều thời gian, chớ không phải một năm một tháng. Chàng không thể bận bịu chuyện gia đình. Hẹn hò với nàng, để nàng chờ đợi, như thế là quá ích kỷ. Vì thế mà chàng quyết định gặp nàng để dứt tình. Nhưng khi nói xong rồi, chàng lại nghe lòng đau tiếc rẻ. Lý trí và tình yêu luôn luôn mâu thuẫn nhau!

Trong khi Phong lặng im với bao ý nghĩ, Lyly ngồi bên cạnh sắc mặt dàu dàu, không nói. Chẳng hiểu nàng đang nghĩ ngợi gì? Trời thật nóng, không khí thật ngột ngạt, tâm sự của cả hai cũng trầm trầm.

Thời giờ cứ thế trôi qua. Không rõ vì họ không biết phải nói gì với nhau hay vì cõi lòng của họ đau thương không còn hơi sức để nói những lời tâm tình già biệt?

Mãi đến khi bác sĩ Quy và vị Trưởng ban Phục kích, Đại tá Hân, trở lại gặp họ, trời đã hoàng hôn, vầng thái dương đã khuất sau vách núi. Phong thở dài đứng lên gọi nhỏ nàng:

- Em! Chúng mình còn chút thời gian ngắn ngủi này để nói lời tạ từ. Anh xin em hãy bảo trọng và tha lỗi cho anh đã không giữ vẹn lời nguyện. Anh không rõ đến dịp nào chúng ta có thể gặp lại, nhưng anh mong lúc đó em sống trong hạnh phúc gia đình.

Lyly cười nhẹ:

- Cám ơn anh. Em sẽ gắng thực hiện lời cầu chúc cho anh.

Phong nghe giọng nàng đầy mai mỉa hờn giận, càng đau lòng, giả vờ nói chuyện với hai thuộc cấp của mình cho vui tâm sự nặng trĩu:

- Hai chú có ngủ được chút nào không? Đêm nay chắc phải nhọc nhằn cho cuộc hành trình.

Trưởng ban Phục kích khi xưa đã từng trong ngành hàng hải dân sự trước khi nhập ngũ, nên ông rất rành thời tiết của biển cả. Ông nhìn trời rồi nói:

- Trời đêm nay sẽ có mưa.

Phong lo âu hỏi:

- Vậy nhắm chúng ta vượt biển được không?

- Theo tôi đoán biết, mưa tối nay không có giông to, chắc không trở ngại cuộc hành trình, mà còn có lợi cho chúng ta không phải gặp bọn lính tuần miền duyên hải. Tôi nghĩ chúng ta có thể khởi hành sớm hơn dự liệu.

- Chúng ta đi lúc trời bắt đầu mưa chẳng?

- Vâng!

- Như thế cũng tốt!

Chàng nói câu ấy rồi không dám đứng đối diện với nàng, quay mặt chuyện trò với bác sĩ Quy.

Lúc đó David và Michael từ trong động đi ra, một người ôm thùng đồ hộp, một người cầm một xâu cá.

Trong lòng đang hờn giận Phong, Lyly chạy tới hai người Mỹ reo mừng:

- Các ông bắt cá hồi nào vậy?

David hí hửng khoe với nàng:

- Cô thấy cá ngon không? Loại cá thu đấy!

Nàng cười dòn dã:

- Các ông tài lắm! Làm sao bắt được vậy?

Michael cũng hớn hở ra mặt:

- Bữa nay hên lắm, chắc nhờ có giai nhân trên đảo này nên cá đánh hơi mò vào hang động dưới nước. Chúng tôi chỉ có lấy vọt quơ một lúc đã bắt được mấy con đái khách. Chiều nay quý vị ăn cá thay đồ hộp vậy nhé?

- Trời ơi, ăn cá nướng là hảo hạng rồi!

Nàng nói cười luôn miệng với hai người Mỹ, bác sĩ Quy và Đại tá Hân có phần ngạc nhiên, không rõ lý do gì khiến nàng vui nhộn như vậy?

Riêng Phong, chàng hiểu cái cười của nàng là để che lấp nỗi buồn giận trong lòng.

Nàng càng nói cười nhiều, càng tỏ vẻ vui nhộn, Phong càng chua xót.

Buổi ăn tối của họ thật vui, nhờ món cá nướng, hay nói đúng ra nhờ cái vui giả tạo của Lyly, khiến ai nấy vui theo, ngoại trừ Phong trầm lặng ít nói. Và chẳng đó cũng là bản tính của chàng, nên hai thuộc cấp cũng không lưu ý.

Sau buổi ăn Michael lo dọn dẹp và mang ghế đồ dùng cất vào phòng hầm, trong khi David còn ngồi lại chuyện trò. Chàng ta hỏi thăm về Mật khu. Phong và bác sĩ Quy thay phiên kể. Đến lượt vị Trưởng ban Phục kích vùng Saigon kể những hoạt động của ông. Trong câu chuyện, ông nhắc đến việc đưa Lyly gia nhập đoàn xiếc Hà Nội và lưu lại một thời gian ở miền Bắc và Cam Ranh. Rồi sau đó đến việc nàng mất tích. Mọi người kể đến đó đều tò mò muốn biết cuộc phiêu lưu của nàng ở vùng quân sự Cam Ranh. Đương nhiên Lyly phải tường thuật về bước đường hoạn nạn của mình.

Giọng nàng lúc trầm lúc bổng, câu chuyện hồi hộp từng phút từng giây. Hai nhóm thính giả Việt-Mỹ vô cùng thích thú, tưởng chừng như nghe kể một câu chuyện phim gián điệp phiêu lưu, nhất là Phong, say sưa với tài trí tung hoành của người yêu hơn ai hết. Nàng kể đến đoạn một bọn cướp biển đến bắt cóc nàng trước mặt bọn lính Trung cộng ở đảo Hoàng Sa, Phong, bác sĩ Quy và Đại tá Hân cũng lắng tai nghe một cách say sưa, quên mất họ là những người trong cuộc! Đến khi Lyly dứt câu chuyện bằng một tràng cười khúc khích, Phong mới nhớ ra, bật cười, mắng yêu nàng:

- Em quá lắm! Dám gọi anh là bọn cướp biển hé!

Nỗi buồn phiền hờn giận giữa nàng với chàng như hòa giải chút ít từ đó. David cũng không quên tường thuật về những kỷ niệm vui buồn của đời người lính thủy dưới lòng đại dương, và cảm tưởng của chàng ta khi đặt chân lên phần đất Việt Nam,